

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 maja 2014 roku, sprecyzowanym pismem z datą w nagłówku „dnia 02 lipca 2014 roku” (data prezentaty: 2014-07-07, k. 44 akt), powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D. kwoty 2 460 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za wykonany na zlecenie poprzednika prawnego przewóz towaru na trasie G. – S. oraz kwoty 500 euro wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 08 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty tytułem należności za przestój w przewozie wykonanym przez powoda na zlecenie poprzednika prawnego pozwanych w ruchu międzynarodowym na trasie Wielka Brytania – Rosja.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych w niniejszym postępowaniu, a nadto wskazał, iż z łączącej strony umowy przewozu nie wynika uprawnienie powoda do naliczania kary umownej za przestój, a zatem żądanie zapłaty w tym przedmiocie jest bezpodstawne, jak również wskazał, że termin zapłaty za przewóz na trasie G. – S. został ustalony na 30 dni.

Nadto, pismem z datą w nagłówku „dnia 13 lipca 2015 roku” (data prezentaty: 2015-07-16, k. 94-95 akt) pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wskazał, że jego odpowiedzialność za zobowiązania spółki dzielonej ma subsydiarny charakter, a nadto, że spłacił już ponad milion złotych tytułem zobowiązań poprzednika prawnego przypisanych w planie podziału drugiemu z pozwanych, podczas gdy wartość jego aktywów netto wynosiła 654 072,96 złotych, co oznacza, że pozwany nie jest już zobowiązany do zapłaty na rzecz jakiegokolwiek wierzyciela spółki dzielonej.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 kwietnia 2014 na podstawie umowy zlecenia transportowego o numerze D/EX/prlanbe/ (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. – poprzednik prawny (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D., zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykonanie przewozu towaru w postaci ziemniaków na trasie międzynarodowej z Wielkiej Brytanii do Rosji.

Strony ustaliły, że cena za wykonanie usługi transportowej wynosi kwotę 5 000 euro netto.

Zgodnie z punktem 13 zlecenia o wszelkich opóźnieniach lub innych przeszkodach związanych z załadunkiem/rozładunkiem przesyłki należy natychmiast poinformować pracownika (...), pod rygorem braku akceptacji ewentualnych żądań pokrycia kosztów postojów (punkt e), zaś postój nalicza się na podstawie poświadczonej przez załadowcę/wyładowcę karty postojowej, przy czym okres wolny od naliczania dodatkowych opłat wynosi 24 godziny.

niesporne, a nadto: zlecenie transportowe – k. 39 akt, dokument CMR – k. 37 akt

W czasie przewozu miał miejsce postój, który trwał od dnia 27 kwietnia 2013 roku (od godziny 3:32) do dnia 03 maja 2013 roku (do godziny 12:30), co zostało potwierdzone w karcie postojowej.

niesporne, a nadto: karta postojowej – k. 38 akt

W dniu 17 maja 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. notę obciążeniową w kwocie 500 euro tytułem należności za przestój

w dniach od 27 kwietnia 2013 roku do dnia 03 maja 2013 roku, z terminem płatności w ciągu 14 dni od dnia otrzymania noty.

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. – A. B. w korespondencji mailowej potwierdził fakt odebrania noty obciążeniowej w dniu 24 maja 2013 roku.

nota obciążeniowa – k. 36 akt, wydruk korespondencji e-mail – k. 33 akt

W dniu 24 czerwca 2014 na podstawie umowy zlecenia transportowego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. – poprzednik prawny (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D., zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykonanie przewozu towaru w postaci 3 sztuk wózków widłowych na trasie krajowej G. – S..

Przewóz został wykonany bez zastrzeżeń.

niesporne, a nadto: dokument CMR – k. 32 akt, intermodalny list przewozowy – k. 31 akt

W dniu 25 czerwca 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. fakturę VAT numer (...) obejmującą należność z tytułu frachtu w kwocie 2 460 złotych, z terminem płatności w ciągu 45 dni od dnia otrzymania faktury.

faktura VAT – k. 29 akt, zeznania świadka R. A. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 maja 2016 roku wraz z rejestracją przebiegu i transkrypcją – k. 269-270, 291-293 akt

Powyzsza faktura VAT została przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. odebrana w dniu 01 lipca 2014 roku.

niesporne

Pismami z dnia 29 sierpnia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D. do zapłaty należności wynikającej z noty obciążeniowej i faktury VAT.

pisma – k. 27-28 akt

W dniu 01 marca 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. sporządził plan podziału spółki przez zawiązanie nowych spółek, na które zostanie przeniesiony cały majątek spółki dzielonej w zamian za udziały w spółkach nowo zawiązanych.

Do nowo utworzonej spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji z siedzibą w S. D. zostanie przeniesiony majątek spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w postaci zorganizowanej części przedsiębiorstwa tej spółki obejmującej działalność w zakresie spedycji drogowej oraz logistyki magazynowej.

Do nowo utworzonej spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji z siedzibą w G. zostanie przeniesiony majątek spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w postaci zorganizowanej części przedsiębiorstwa tej spółki obejmującej działalność w zakresie spedycji morskiej, portowej oraz przedstawicielstwa w sprawach celnych, obsługi importu z krajów skandynawskich oraz ubezpieczenia mienia w transporcie ((...)) na podstawie umowy zawartej przez spółkę.

Podział składników majątku (aktywów i pasywów) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. został dokonany na dzień 01 lutego 2013 roku.

Wyodrębnione składniki majątku przypadające każdej z nowo zawiązanych spółek zostały określone w części II planu podziału, zaś te składniki (w tym wierzytelności i zobowiązania), które nie zostały przypisane konkretnie w niniejszym

planie podziału którejkolwiek z nowo zawiązanych spółek, przypadają (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji z siedzibą w S. D..

plan podziału – k. 161-173 akt

W dniu 28 maja 2013 roku Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. podjęło uchwałę o podziale w trybie art. 529 § 1 pkt 2 k.s.h. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na dwie spółki: (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D..

Wpis (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D. do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego nastąpił w dniu 25 czerwca 2013 roku.

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego nastąpił w dniu 26 czerwca 2013 roku.

informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 14-19 akt, k. 20-25 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Ustalając stan faktyczny Sąd uwzględnił także zeznania świadka R. A. uznając je za spójne i wiarygodne i oparł się na nich w zakresie, w jakim znajdowały one potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie, w tym dokumentach, w szczególności w zakresie, w jakim świadek ten wskazywała na przebieg współpracy między stronami w czerwcu 2013 roku, kiedy to świadek już pracowała u powoda i na uzgodniony przez strony termin płatności należności z tytułu frachtu za przewóz z czerwca 2013 roku na 45 dni.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 23 grudnia 2016 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania stron z uwagi na ich nieusprawiedliwione niestawiennictwo, mimo prawidłowego wezwania.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D. kwoty 2 460 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za wykonany na zlecenie poprzednika prawnego pozwanych – (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. przewóz towaru w postaci 3 wózków widłowych na trasie G. – S. oraz kwoty 500 euro wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 08 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty tytułem należności za przestój w przewozie wykonanym przez powoda na zlecenie poprzednika prawnego pozwanych w ruchu międzynarodowym na trasie Wielka Brytania – Rosja, swoje roszczenie wywodząc z łączącej strony umowy przewozu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do żądania zapłaty należności z tytułu niezapłaconego frachtu, to wskazać należy, że w ocenie Sądu powództwo zasługiwało w tym zakresie na uwzględnienie.

W związku z tym, że spośród podniesionych przez pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zarzutów, zarzut przedawnienia był zarzutem najdalej idącym, powodującym w razie jego uwzględnienia – oddalenie powództwa w całości, Sąd rozpoznał go w pierwszej kolejności, uznając jednakże, iż nie jest on zasadny.

Zgodnie z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi

przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami).

Zgodnie z art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1), przy czym przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej (ust. 3).

Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Przedawnione roszczenie zmienia się w tzw. zobowiązanie niezupełne (naturalne), którego cechą jest niemożliwość jego przymusowej realizacji.

Instytucja przedawnienia znajduje swoje zastosowanie w sytuacji, kiedy podmiot uprawniony przez dłuższy czas nie realizuje przysługującego mu roszczenia. Wówczas może zaistnieć stan niepewności prawnej co do rzeczywistej intencji wykonywania określonego prawa przez podmiot uprawniony, co w efekcie stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa obrotu prawnego. W związku z tym, wraz z upływem określonego przepisami prawa terminu, następuje zmniejszenie ochrony prawnej dla nierealizowanego roszczenia, przejawiające się brakiem możliwości przymusowego egzekwowania takiego uprawnienia w razie podniesienia przez obowiązwanego zarzutu przedawnienia i tym samym uchylenia się przez niego od zaspokojenia roszczenia.

Decydujące znaczenie dla niniejszej sprawy miało zatem ustalenie, czy termin przedawnienia roszczenia z tytułu należnego frachtu będącego przedmiotem sprawy już upłynął.

Zgodnie z treścią art. 77 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku, z tym, że w przypadku roszczenia o zapłatę, termin przedawnienia biegnie od dnia zapłaty, a gdy jej nie było – od dnia, w którym powinna była nastąpić.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż – wbrew twierdzeniom pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., nie było żadnych podstaw do przyjęcia, ażeby strony umówiły się na trzydziestodniowy termin zapłaty – powyższa okoliczność nie znajduje bowiem żadnego potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych, a co więcej – z treści samej faktury, jak i zeznań świadka R. A. wynika, iż strony ustaliły między sobą termin 45 dni na zapłatę frachtu. Wobec powyższego, skoro – co było okolicznością niekwestionowaną przez pozwanego – faktura numer (...) obejmująca należność z tytułu frachtu w kwocie 2 460 złotych została doręczona pozwanemu w dniu 01 lipca 2013 roku, z terminem płatności, jak ustalił Sąd, 45 dni, to wobec faktu, iż pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 15 maja 2014 roku – nastąpiło to jeszcze przed upływem terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę z przedmiotowego tytułu.

Stan faktyczny odnośnie przewozu z dnia 24 czerwca 2013 roku w niniejszej sprawie był w zasadzie w całości niesporny między stronami, w szczególności strona pozwana nie kwestionowała faktu wykonania przez powoda na rzecz pozwanej spółki zlecenia transportowego zgodnie z przedłożoną do pozwu dokumentacją, prawidłowości wykonanej usługi, jak też wysokości kwoty należnej do zapłaty, zgodnie w z wystawioną fakturą VAT. Przyjając zatem należało, że powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykonując usługę transportową na rzecz poprzednika prawnego pozwanych spółek, wykonał swoje zobowiązanie zgodnie z umową, za co należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie, tym bardziej, iż strona pozwana nie kwestionowała roszczenia powoda w tym zakresie tak co do zasady, jak i wysokości.

Jednocześnie, zdaniem Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę, podnoszona przez pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. okoliczność, że spłacił on już ponad milion złotych tytułem zobowiązań poprzednika prawnego przypisanych w planie podziału drugiemu z pozwanych, podczas gdy wartość jego

aktywów netto wynosiła 654 072,96 złotych, co oznacza, że nie jest już zobowiązany do zapłaty na rzecz jakiegokolwiek wierzyciela spółki dzielonej, pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Zważyć bowiem należy, iż stosownie do treści art. 546 k.s.h. za zobowiązania przypisane w planie podziału spółce przejmującej lub spółce nowo zawiązanej pozostałe spółki, na które został przeniesiony majątek spółki dzielonej, odpowiadają solidarnie przez trzy lata od dnia ogłoszenia o podziale. Odpowiedzialność ta ograniczona jest do wartości aktywów netto przyznanych każdej spółce w planie podziału.

Niesporne jest przy tym, że wierzytelność powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. powstała po sporządzeniu planu podziału w dniu 01 marca 2013 roku, a zatem nie mogła być przypisana w planie podziału do żadnej ze spółek (podział składników majątku (aktywów i pasywów) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. został dokonany bowiem według stanu na dzień 01 lutego 2013 roku, a wyodrębnione składniki majątku przypadające każdej z nowo zawiązanych spółek zostały określone w części II planu podziału, zaś te składniki (w tym wierzytelności i zobowiązania), które nie zostały przypisane konkretnie w niniejszym planie podziału którejkolwiek z nowo zawiązanych spółek, przypadają (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji z siedzibą w S. D.). Powyższe więc oznacza, że art. 546 § 1 k.s.h. nie znajdzie zastosowania do zobowiązań (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. powstałych po dniu sporządzenia planu podziału (a przed dniem podziału), w przypadku tym zaś zastosowanie znajdował będzie wyłącznie art. 531 § 3 zdanie 3 k.s.h., zgodnie z którym za zobowiązania spółki dzielonej, nieprzypisane w planie podziału spółkom przejmującym lub spółkom nowo zawiązanym, spółki te odpowiadają solidarnie.

Na marginesie tylko wskazać należy, iż pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwestionując zakres swojej odpowiedzialności (z uwagi na zapłatę należności przekraczających wartość aktywów netto, jakie pozwanemu zostały przypisane w planie podziału), nie wykazał w ocenie Sądu, jaki był stan jego aktywów netto z chwilą sporządzenia bilansu otwarcia i otwarcia ksiąg rachunkowych, a także, zdaniem Sądu, nie wykazał w żaden sposób, że spłacone przez niego zobowiązania zostały zaciągnięte przez poprzednika prawnego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., albowiem załączone do pisma z datą w nagłówku „dnia 13 lipca 2015 roku” (data prezentaty: 2015-07-16, k. 94-95 akt) polecenia przelewu zawierają wyłącznie nazwę odbiorcy i numer faktury, co jednakże nie pozwala na ustalenie, czy zobowiązanie objęte tymi fakturami zostało zaciągnięte przez pozwaną, czy też przez jej poprzednika prawnego. Okoliczności, iż podmioty wskazane jako odbiorcy przelewów zostały wymienione w zestawieniu zobowiązań handlowych przypisanych do zorganizowanej części przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D. bez jednakże określenia rodzaju zobowiązania, daty jego powstania oraz wysokości, w żaden sposób nie stanowi potwierdzenia, że ewentualne płatności dokonane przez pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. dotyczą zobowiązań jego poprzednika prawnego – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie wykazał, że nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki dzielonej powstałe po dniu podziału (w której to sytuacji nie mają zastosowania ograniczenia odpowiedzialności przewidziane w treści art. 546 k.s.h.), jak też nie wykazał, że spłacił te zobowiązania do wysokości uzyskanych aktywów, wobec czego na podstawie art. 774 k.c. w zw. z art. 531 § 3 zdanie trzecie k.s.h. w zw. z art. 481 k.c. w punkcie I wyroku z dnia 03 stycznia 2017 roku Sąd zasądził od pozwanych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D. solidarnie na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2 460 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty (w odniesieniu do pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D., stosownie do treści art. 333 § 1 punkt 3 k.p.c., Sąd nadał wyrokowi w tym zakresie rygor natychmiastowej wykonalności).

Odnosząc się natomiast do żądania zapłaty należności za przestój, jaki miał miejsce w dniach od 27 kwietnia 2013 roku do dnia 03 maja 2013 roku, to wskazać należy, że w ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało w tym zakresie na uwzględnienie, stąd też w punkcie II wyroku zostało ono oddalone.

Poza sporem pozostawało, że strony łączyła zawarta w dniu 18 kwietnia 2013 roku umowa przewozu międzynarodowego na trasie z Wielkiej Brytanii do Rosji (które to oba państwa są stronami konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 roku).

Zgodnie z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami).

Zgodnie z art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1), przy czym przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej (ust. 3). Zważyć przy tym należy, iż Rzeczpospolita Polska pozostaje sygnatariuszem konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami). Stosownie zaś do artykułu 1 tej konwencji stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Niewątpliwie sytuacja taka miała więc miejsce w niniejszej sprawie, albowiem przyjęcie towaru do przewozu nastąpiło w Wielkiej Brytanii, zaś jego dostawa realizowana była na terenie Rosji.

Zgodnie z treścią artykułu 32 Konwencji roszczenia które mogą wynikać z przewozów podlegających konwencji przedawniają się z upływem jednego roku, który to termin przedawnienia biegnie od upływu trzymiesięcznego terminu od zawarcia umowy przewozu.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż skoro przedmiotowa umowa przewozu zawarta została w dniu 18 kwietnia 2013 roku, to uwzględniając powyższy trzymiesięczny okres, termin przedawnienia rozpoczął swój bieg dopiero z dniem 18 lipca 2013 roku, a wobec faktu, iż pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 15 maja 2014 roku, wytoczenie powództwa nastąpiło jeszcze przed upływem terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę.

W ocenie Sądu okoliczność przestoju w dniach od 27 kwietnia 2013 roku do dnia 03 maja 2013 roku nie była między stronami sporna, pozwany (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwestionował jedynie możliwość naliczenia z tego tytułu kary umownej oraz nie wykazanie przez powoda wysokości poniesionej szkody.

Zgodnie z treścią art. 483 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Stosownie zaś do treści art. 484 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody.

Zgodnie z treścią zlecenia transportowego o numerze D/EX/prlanbe/ (...) z dnia 18 kwietnia 2013 roku o wszelkich opóźnieniach lub innych przeszkodach związanych z załadunkiem/rozładunkiem przesyłki należy natychmiast poinformować pracownika (...), pod rygorem braku akceptacji ewentualnych żądań pokrycia kosztów postojów (punkt e), zaś postój nalicza się na podstawie poświadczonej przez załadowcę/wyładowcę karty postoju, przy czym okres wolny od naliczania dodatkowych opłat wynosi 24 godziny.

Powyższe postanowienia umowy, mając na względzie również treść punktu 13 f zlecenia transportowego, w którym wyraźnie przewidziano karę umową (i jej wysokość) za nie podstawienie samochodu w określonym na zleceniu terminie, pozwalają przyjąć, iż brak jest podstaw do obciążania pozwanego karą umowną w rozumieniu art. 483 k.c. za przestój, albowiem kara taka nie została przez strony w tym wypadku w umowie przewidziana. Skoro zatem powód

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domaga się od pozwanych kwoty 500 euro tytułem należności za przestój, to w sytuacji gdy zasadność takiej należności (a przez to i jej wysokość) jest przez pozwanego kwestionowana, to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, że strony umówiły się o zapłatę takiej należności za przestój i jej wysokość, pozwany jednakże nie przedstawił w tym zakresie żadnego dowodu, gdyż zgłoszony na tę okoliczność świadek R. A. nie pracowała jeszcze w tym czasie u powoda i nie posiadała wiedzy na temat ustaleń stron co do obciążenia pozwanych za przestój transportu i wysokości spowodowanej przestojem szkody.

Tymczasem, stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416).

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 1975 roku, sygn. akt III CRN 26/75).

Mając na względzie powyższe, w punkcie II wyroku z dnia 03 stycznia 2017 roku Sąd powództwo w zakresie powyższego roszczenia jako nieudowodnione, na podstawie art. 6 k.c. a contrario, oddalił.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego określone w art. 339 § 1 k.p.c. oraz art. 340 k.p.c. w stosunku do pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D., skoro ten pozwany, mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawiał się, nie złożył wniosku o przeprowadzenie rozprawy w jej nieobecności, jak również nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień ustnie lub na piśmie. W takiej sytuacji zasadą jest wówczas, jak to wynika z treści art. 339 § 2 k.p.c., że przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Mamy tu zatem do czynienia ze swoistym domniemaniem przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego, niemniej jednak Sąd opierając się na twierdzeniach powoda zobligowany jest ocenić je w kontekście przedstawionych przez powoda dowodów, albowiem zawarte w pozwie twierdzenia faktyczne, które są przyjmowane za podstawę wyroku zaocznego, muszą pozwalać Sądowi na skonstruowanie podstawy prawnej roszczenia i jej ocenę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 roku, sygn. akt III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 czerwca 1972 roku, sygn. akt III CRN 30/72, Biuletyn SN 1972, nr 10, po. 178).

O kosztach postępowania jak w punkcie III wyroku Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. D. solidarnie na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 383,67 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 14 stycznia 2017 roku